

פרידה מחברת נפש / אידה כהן

דברים בהלוויה

חיה יקרה,

איך נפרדים מחברת נפש של 58 שנים. את לצידי ואני לצידיך על בסיס יום-יומי, ללא תנאי.

משפחה אחת היינו, שטראוס-כהן, הילדים שלכם ושלנו - כמו אחים. שכנות טובה לאורך כל השנים, עם מעבר פנימי בין הדירות, כדי שתהיה לנו גישה נוחה להיפגש ולקחת מה שחוץ וחסר.

במרפסת הרחבה בחוץ בלינו בהרכבת פאזלים ומפגשים, בארוחות משותפות. גם נסיעות לחו"ל עשינו יחד.

היה שיתוף מלא, תמיכה וידידות מופלאה איתך ועם בוסו היקר.

ביום שישי האחרון, באותה שעה שנפרדת מאיתנו, חלמתי עליך. שתינו נוסעות לבילוי כמו פעם, את נוהגת. היינו שמחות ומאושרות. כאילו היחד הזה מסמל את הקשר שהיה בינינו.

תודה שהיית בחיים שלי ושל חנן.

נוחי בשלום ליד בוסו. נתגעגע אליך ונזכור אותך תמיד, באהבה אין סופית.

אידה

חיה ואידה – חג ה-60 לקיבוץ [1997]

מצפן לחיים ושמש גדולה / נעמי נוימן

דברים בהלוויה

בתקופה האחרונה, פגשתי את חיה בבית הדר כמנהלת הבית. עם פרידתה מהעולם ראיתי שבעצם ליוותה את מסלול חיי יותר משישים שנה.

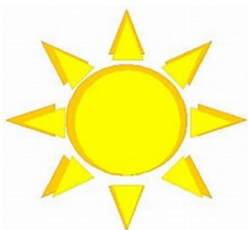
כשאני ילדה, חיה חזרה עם בוסו מכרמיאל ועבדה איתנו, ילדי רקפת. יש מאיתנו שחוו אותה, בחתונה עם בוסו אהובה, "ככלה היפה בעולם". אחר כך אני מורה מחנכת של מיכה והיא אמא דואגת ומפרגנת מאד.

בתקופת בית ספר עומרים, ספרנית אהובה על הילדים והמורים, הגיעה כל בוקר באופניה הסגולות לבית הספר. ילדים מאד אהבו לבוא לספרייה ולפגוש אותה בחיך, בשמחה, ביד החמה מלטפת וידע גדול.

ובשנים האחרונות, כשכנה שלי באותה מדרכה, פותרת תשבצים ופאזלים במרפסת עם אידה וחנן, מתאמנת בהליכה אחרי הנפילה הגדולה. בעבודתה כמתעדת תמונות לארכיון, ואני ככוח עזר קטן, שמפענח איתה תמונות קדמוניות מהקיבוץ.

ובבית ההדר, בשנים האחרונות, בשתי שהיות קצרות, שתמיד הביאה איתה משב של רוח טובה, ובהחלטתה לפני כשנה להתחיל תהליך מעבר לתוך הבית כדיירת קבועה.

חיה הגיעה באוקטובר ומיד הורגשה נוכחותה - בעיניים מיטיבות, בשיחה, בדעה צלולה, בזיכרון מדהים, הייתה חוזרת ממועדון שישים עם תקצירים מלאים של מה ששמעה.

ביכולות טכנולוגיות במחשב ובטלפון, ובעיקר בהתחברותה המלאה בטוב לכל הדיירים והעובדים, ולכל מה שהבית נותן בתודה - כיבוד שוקלדי קטן ושמחה, אבל גם תמיד בהתלבטות אם טוב עשתה. מבחינתנו, ואמרתי לה זאת פעמים רבות, חיה הייתה מתנה גדולה לבית הדר, לשולחן החברתי בשעות הארוחות ובסדנה. אני מקווה שהיינו גם עבורה סוג של דבר טוב. מתוך הדברים שנכתבו עליה מפי הדיירים והמשפחות עם היוודע דבר מותה: "חיה אהבה את החיים, בחרה בפרידה קצרה וכך עשתה". "חיה חלק מבית הדר בנוכחות, ביצירת הקשר עם האנשים. הלם לה השם חיה. חיוך מקסים, עיניים טובות, חכמת זקנת השבט, פרטנרית נפלאה לקבוצות שונות בתוך הבית".

חיה הייתה השראה לעמידה זקופה, כולה אהבה, חכמה וחמלה, מצפן לחיים ושמם גדולה. אני מספרת לכם כאן, שפעם ראשונה שפגשתי בעבודתי נחישות שכזו בדיבור "אני הולכת לשם" וביצוע כל כך מהיר ומדויק. טוב לדעת שממש לא סבלה בפרידה, נרדמה לעולם שכולו אחר. כולנו כבר מתגעגעים. זכרה יברך אותנו, את המשפחה ואוהביה. נעמי

חיותה / נורית קאזינס (תבור)

דברים בהלוויה

חיותה, שהייתה הבית השני שלי בעין השופט, עזבה.

הבית שלה ושל בוסו, שהיה מרכז של שמחה ואוכל, שירה ונגינה, שיחות ומשחקים, קלט את מיכאל ואותי לפני כמעט שישים שנה. החברות בשנים שגרנו בחדרים סמוכים, עם אותה מרפסת ועם שירותים משותפים. אז, קראנו לחדר בית ולבית חדר. הם שהסיעו אותי לעפולה כשילדתי את מרגליתי ואת ניביק.

עם הזמן שעבר, הנסיעות בקלנועית שלה לשדות, הישיבה ליד האולם, מסתכלות לעבר העמק ומדברות וצוחקות. החוט שקשר את כל זה ניתק, מתפתל ברוח, מתרחק.

היי שלום חברה יקרה,

נורית